

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobců: a) J. K. , nar. „X“, b) H. K. , nar. „X“, oba bytem „X“, oba zastoupeni JUDr. Josefem Čechem, advokátem, se sídlem v Ústí nad Labem, Mírové náměstí č. p. 35, PSČ 400 01, proti žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ú s t e c k é h o k r a j e , odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem v Děčíně I., ul. Řetězová č. p. 2, PSČ 405 02, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) M. N. , nar. „X“, 2) E. N. , nar. „X“, oba bytem „X“, oba zastoupeni JUDr. Zuzanou Kudrnovou, advokátkou, se sídlem v Žitenicích, ul. Litoměřická č. p. 24, PSČ 411 41, 3) V. M. , nar. „X“, bytem „X“, 4) V. B. , nar. „X“, bytem „X“, obě zastoupeny P. M., obecným zmocněncem, bytem „X“, 5) J. K. , bytem „X“, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2013, č. j. 4731/DS/2012, JID: 17907/2013/KUUK,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2013, č. j. 4731/DS/2012, JID: 17907/2013/KUUK, jímž byla výroková část rozhodnutí Obecního úřadu Lovečkovice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 9. 2012, č. j. 13/7/2010/375/SSÚ/1, změněna tak, že na částech pozemků p.č. 28/1 st.p.č.18, p.č. 19/1, 1477/1 a 1477/4 v k.ú. Knínice u Touchořin, a to od vjezdu z místní komunikace na pozemku p.č. 1436/1 k.ú. Knínice u Touchořin přes uvedené části pozemků až k hranici pozemku

p.č. 17/3 v k.ú. Knínice u Touchořin se nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona určená pro přístup a příjezd k okolním nemovitostem, a tento stav trvá minimálně od 7. 2. 1994. Situování této komunikace je znázorněno tečkovanou čarou s popisem „cesta“ ve vytyčovací nácrtu č. zak. 146-40/2010 ze dne 22. 3. 2010, ověřeném dne 30. 3. 2010, který je přílohou tohoto rozhodnutí. Zbytek rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl žalovaným dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), potvrzen. Žalobci se touto žalobou současně domáhali i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a také, aby žalovanému byla uložena povinnost nahradit jim náklady za předmětné soudní řízení.

Žalobci ve velmi obsáhlé žalobě předně obecně namítli, že žalobou napadeným rozhodnutím došlo k porušení ochrany jejich vlastnického práva, které je garantováno čl. 11 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a to v souvislosti s porušením zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), a jednak v důsledku vad řízení ze strany správního orgánu I. stupně a také žalovaného.

Žalobci dále uvedli, že správní řízení bylo správním orgánem I. stupně zahájeno na základě žádosti osob zúčastněných na řízení 1) a 2), tj. manželů N., s tím, že předmětem tohoto řízení mělo být určení charakteru účelové komunikace v obci Knínice p.č. 1477/1. Vymezení předmětu žádosti doslovně znělo: „...*určení charakteru místní komunikace vedoucí přes pozemek p.č. 1477/1 ve vlastnictví pana J. K.*“. Předmět této žádosti se však netýkal pozemků č.p. 28/1, st.p.č.18, p.č.19/1, 1477/1 a 1477/4 v k.ú. Knínice u Touchořin. Na základě žádosti manželů N. bylo správní řízení zahájeno dne 14. 7. 2010, a to v rozsahu předmětu řízení uvedeném v žádosti. Posléze ovšem dne 13. 10. 2010 správní orgán I. stupně vydal nové, tzv. opravné vyrozumění o zahájení správního řízení, kde bylo jako předmět řízení uvedeno posouzení, zda pozemky p.č. 28/1, 18, 19/1, 1477/1 a 1477/4 v k.ú. Knínice u Touchořin tvoří účelovou komunikaci či nikoliv. V návaznosti na tyto skutečnosti žalobci namítli, že ve smyslu ust. § 44 správního řádu ve vztahu k ust. § 142 správního řádu je řízení o žádosti projevem dispoziční zásady, tj. výlučně v dispozici účastníka řízení, a proto dle žalobců není v kompetenci správního orgánu zahájit řízení z vlastního podnětu. Pokud správní orgán zahájí z vlastního podnětu řízení, které lze zahájit jen k návrhu účastníka, tak dle názoru žalobců překračuje meze dané Ústavou a Listinou (viz rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 5. 2001, sp. zn. 7 A 22/99), neboť správní orgán může z vlastní iniciativy upřesnit předmět řízení pouze v průběhu řízení zahájeného z moci úřední, a to za předpokladu, že tímto úkonem nedojde k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení. Upřesněním předmětu řízení nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. S ohledem na uvedené je dle žalobců vyloučeno, aby správní orgán o své vůli upřeshňoval či měnil předmět řízení zahájeného na základě žádosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 1 Afs 58/2009, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2010, sp. zn. 30 Ca 49/2008). Jestliže správní orgán I. stupně dne 13. 10. 2010 předmět řízení iniciativně rozšířil a správní řízení dále vedl nad rámec žádosti, tak tím překročil svou pravomoc a rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v takovém řízení je nulitním (nicotným) právním aktem. Tuto námitku žalobci sice již uplatnili v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, avšak žalovaný ji neuznal, a proto i jeho rozhodnutí je nicotným (nulitním) aktem.

Dále žalobci namítli, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť je nesrozumitelné. Dle žalobců nesrozumitelnost spočívá v tom, že ve výroku I. svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že mění výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nahrazuje ji novým textem, přičemž text původního rozhodnutí z větší části ponechal a zčásti doplnil, ve výroku II. pak uvedl, že zbytek rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzuje. Dle žalobců je však takový výrok nesrozumitelný, neboť žalovaný výrokem I. nahradil celý výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a proto tak nezbyla již žádná část výroku, která by mohla být potvrzena. V tomto směru pak žalobci odkázali na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 6 A 127/2002, podle kterého je důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí také nesrozumitelnost spočívající v tom, že správní orgán v odvolacím řízení zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, současně však výrok rozhodnutí I. stupně změnil, navíc způsobem, z něhož není patrné, zda výroky rozhodnutí I. stupně doplnil nebo nahradil. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve smyslu ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu částečně změnil, ovšem v tomto ustanovení správního řádu je stanoveno, že změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Dle žalobců sice tato skutečnost není ve výroku uvedena, i tak jsou přesto toho názoru, že deklaratorním výrokem žalovaného o tom, že na jejich pozemcích se nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, jim byla fakticky uložena povinnost strpět či snášet, aby každý užíval bezplatně části několika jejich pozemků jako pozemní komunikaci, tj. aby snášeli závažný zásah do jejich vlastnického práva. Vzhledem k tomu, že proti rozhodnutí žalovaného, jakožto odvolacího orgánu, se nelze odvolat, žalobci mají za to, že tímto ztratili možnost se proti změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně provedené žalovaným odvolat, což představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.

Žalobci v žalobě rovněž uvedli, že v odvolání pod bodem 2. namítli mj. neurčitost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který nesplňoval obecné požadavky na výrok rozhodnutí, tj. aby byl jasný a srozumitelný, přesný a určitý, neboť jenom takový výrok je závazný a právní moci schopný (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2004, sp. zn. 3 Ads 21/2004). Žalovaný v napadeném rozhodnutí námitku žalobců týkající se neurčitosti výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně uznal a konstatoval, že v prvostupňovém rozhodnutí nebylo určité a přesně vymezeno, na jakých částech citovaných pozemků se má nacházet veřejně přístupná účelová komunikace, když správní orgán I. stupně nepřesně a nesrozumitelně identifikoval části pozemků, o kterých rozhodoval. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že pochybení správního orgánu I. stupně napravil změnou výroku rozhodnutí, když výrok opravil o údajně přesné určení trasy komunikace s odkazem na vytyčovací náčrt č. zak. 146-40/2010 ze dne 22. 3. 2010, ověřený dne 30. 3. 2010, v němž je vyznačena „cesta“ po předmětných částech pozemků. Žalobci však v tomto směru nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že pochybení správního orgánu I. stupně změnou výroku dostatečně napravil, neboť jsou přesvědčeni, že výrok žalobou napadeného rozhodnutí nadále není dostatečně přesný a určitý a je proto nevykonatelný. Žalovaný totiž převzal větší část výroku správního orgánu I. stupně, kde se uvádí, že „*na částech pozemků*“, které jsou následně označeny katastrálními čísly, ale žádné části těchto pozemků nejsou specifikovány, a v další části výroku je přesto odkazováno „*přes uvedené části pozemků až k hranici pozemku se nachází veřejně přístupná účelová komunikace...*“, ačkoliv v předchozí části výroku žádné části pozemků vymezeny nejsou. Žalovaný tuto převzatou část výroku

doplnil odkazem na citovaný vytyčovací náčrt, jenž je přílohou jeho rozhodnutí. K tomuto žalovaný ještě doplnil, že situování této komunikace je znázorněno tečkovanou čarou. Dle žalobců však vytyčovací náčrt jednak nevymezuje části předmětných pozemků dostatečně přesně a tedy i určitě, jednak není dostatečným oprávněným dokladem pro to, aby mohl plnit funkci, kterou mu ve svém rozhodnutí přikládá žalovaný. Ve zmíněném vytyčovacím náčrtu je na pozemcích p.č. 28/1, st.p.č. 18 a p.č.19/1 několik tečkovaných čar, dle žalobců však z náčrtu ani z rozhodnutí žalovaného není patrné, které tečkované čáry vymezují „cestu“. Pozemek, který je v současné době v katastru nemovitostí označen p.č. 1477/1, je v náčrtu označen jako pozemek p.č. 1477/3. Pozemek, který je v katastru nemovitostí označen jako pozemek p.č. 1477/4, je v náčrtu označen jako pozemek p.č. 1477/1 či 1477/2. Dle žalobců je přes tyto pozemky v náčrtu vedeno několik tečkovaných čar, a proto již z této skutečnosti je zřejmé, že v rozhodnutí žalovaného uvedený vytyčovací náčrt není dostatečným podkladem pro přesné vymezení toho, kde se má nacházet tvrzená veřejně přístupná účelová komunikace. Žalobci mají za to, že vytyčovací náčrt nesloužil ani neslouží pro vytyčení komunikace, nýbrž toliko jako doklad o vytyčení přesných hranic některých pozemků na něm uvedených. Tento náčrt byl totiž posléze podkladem pro zpracování geometrického plánu, na základě kterého v roce 2010 došlo k přesnému vymezení hranic předmětných pozemků v katastru nemovitostí. K samotnému náčrtu žalobci ještě doplnili, že vytyčovací náčrt byl ověřen oprávněným zeměměřičským inženýrem, ale nikoli odsouhlasen příslušným katastrálním úřadem, jak je tomu u geometrických plánů. Vytyčovací náčrt ve smyslu ust. § 87 vyhlášky č. 26/2007 Sb., kterou se provádí zákon o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem do katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální vyhláška“), je součástí dokumentace o vytyčení hranice pozemku. Výsledkem vytyčení hranice pozemku je označení (stabilizace) polohy lomových bodů hranice v terénu předepsaných hraničními znaky. K jiným účelům neslouží, neboť vytyčením hranice se nezakládají ani nemění právní vztahy k pozemkům. Vytyčovací náčrt proto dle žalobců sám o sobě (na rozdíl od geometrického plánu) nemůže být podkladem pro zápis změn ve vlastnických nebo jiných zapisovaných právech do katastru nemovitostí. Z uvedených důvodů je proto dle žalobců výrok rozhodnutí žalovaného neurčitý a nejednoznačný a tedy i nevykonatelný.

Dále žalobci namítli, že rozhodnutím žalovaného došlo k porušení ochrany jejich vlastnického práva žalobců garantovaného čl. 11 odst. 1 ve vztahu k čl. 11 odst. 4 Listiny, a to z důvodu nesprávné aplikace ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Z platné právní úpravy totiž vyplývá, že komunikace má charakter účelové pozemní komunikace, a to ex lege, jestliže naplňuje zákonem vymezené pojmové znaky pozemní komunikace uvedené v ust. § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a zároveň pojmové znaky účelové pozemní komunikace vymezené v ust. § 7 odst. 1 věta první, eventuálně v ust. § 7 odst. 2 věta první, zmíněného zákona. V tomto případě se dle žalobců jedná o posouzení, zda jde o pozemní komunikaci, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení jednotlivých nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Dle žalobců je u tvrzené cesty, jež se nachází na pozemku, který je v soukromém vlastnictví, klíčové posouzení otázky její přístupnosti, neboť veřejná přístupnost účelové komunikace ještě sama o sobě nečiní komunikaci veřejnou. Pozemek, který je v soukromém vlastnictví, lze uznat za veřejnou cestu jen tehdy, jsou-li splněny dva předpoklady, a to že pozemek byl věnován k obecnému užívání buď výslovným projevem vlastníka, nebo z konkludentních činů vlastníka byl k obecnému užívání určen a dále, že toto užívání slouží k trvalému uspokojení nutné

komunikační potřeby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 5 As 20/2003). Předpokladem pro vydání deklaratorního rozhodnutí o tom, že určitá komunikace je veřejně přístupnou účelovou komunikací ve smyslu ust. § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích, tj. mj. souhlas vlastníka pozemku, na kterém se komunikace nachází. Není-li tento souhlas dán nebo jsou-li o něm důvodné pochybnosti, je možné k deklaraci existence účelové pozemní komunikace přistoupit výhradně za splnění všech následujících podmínek: naplnění zákonných znaků veřejně přístupné účelové pozemní komunikace, existence nezbytné komunikační potřeby a poskytnutí odpovídající náhrady za omezení vlastnického práva. Podmínka existence nezbytné komunikační potřeby je splněna, pokud se v dané lokalitě nenachází k předmětné komunikaci alternativa, o níž by bylo možné vzhledem ke konkrétním podmínkám v území ještě rozumně uvažovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, sp. zn. 2 As 44/2011). Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice dospěl k závěru, že všechny podmínky předpokládané ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích tak, jak jsou vykládány judikaturou, byly v daném případě splněny, avšak žalobci jsou přesvědčeni, že žalovaný ve svých závěrech vycházel z částečně nesprávných skutkových zjištění. Žalovaný totiž z valné části převzal nesprávnou argumentaci správního orgánu I. stupně, čímž se dostatečně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, na něž bylo žalobci poukazováno v odvolání. Z hlediska posouzení věci žalobci považují za chybné především závěry rozhodnutí žalovaného o tom, že žalobci projeví konkludentně souhlas s užíváním jejich pozemků jako veřejně přístupné účelové komunikace, a dále, že užívání jejich pozemků k uvedenému účelu je jedinou existující alternativou, tj. že v dané lokalitě se nenachází jiná komunikační alternativa k zajištění komunikačního spojení označených nemovitostí. Tyto závěry žalovaného ovšem nemají dostatečnou oporu v provedených důkazech a jsou rovněž v rozporu s uznávaným právním výkladem uvedené problematiky.

V návaznosti na právě uvedené pak žalobci zdůraznili, že nikdy nevěnovali své pozemky, a to ani výslovně, ani konkludentně, k obecnému užívání dalšími účastníky správního řízení. Závěry žalovaného v tomto směru jsou tak nepravdivé a důkazně nepodložené. Dotyčné pozemky nabyli rodiče žalobce a), a to na základě přidělového rozhodnutí ze dne 28. 12. 1947 a navazujícího vkladu vlastnického práva v pozemkové knize (viz usnesení Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 14. 1. 1948). Pozemek, jenž je dnes v katastru nemovitostí označen jako p.č. 1477/1, byl rodiči žalobce a) užíván výlučně jako soukromá polní příjezdová cesta ke stodole na st.p.č. 18. Dle žalobců se toliko jednalo o úzkou cestu určenou pro koňský povoz, když rodiče žalobce a) jí navíc neužívali k jiným účelům, neboť do usedlosti č.p. 44 na st.p.č. 19/2 je příjezd a přístup z návsi. Dle žalobců předmětnou polní cestu nikdo jiný neužíval a současně ani neměl důvod ji užívat, neboť nevedla dále, než ke stodole rodičů žalobce a). Dle žalobců je tato skutečnost taktéž patrná i z historických leteckých map z roku 1954. Tato cesta dle žalobců nikdy nepokračovala k pozemku p.č. 17/2, natož pak k pozemku p.č. 17/1, jak bylo mylně uvedeno v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Po pozemcích p.č. 28/1 a st.p.č. 18/1 totiž žádná cesta nevedla, neboť byly využívány jako zahrada a travní porost. Dalším důvodem, že není pravdivé ani prokázané tvrzení, že cesta po pozemku p.č. 1477/1, natož mnohem později svévolně bez souhlasu žalobců vytvořená tzv. znatelná cesta po pozemcích označených v rozhodnutí, měla sloužit k obecnému užívání, je skutečnost, že všechny pozemky v místech, kde tyto cesty měly vést či vedou a kolem nich, byly až do roku 1956 ve vlastnictví rodiny K., s jedinou výjimkou pozemků p.č. 17/1 a 17/2 a původní p.č. 1477/2, které byly ve vlastnictví paní P. Z těchto

pozemků však jejich majitelka měla průchod a průjezd na náves obce Knínice, jenž také jediné užívala. Předmětné pozemky ve vlastnictví rodičů žalobce a) pak přešly v roce 1956 na stát v důsledku majetkové krivdy vůči vlastníkům zemědělského majetku s tím, že část těchto pozemků byla žalobci a) vrácena v roce 1993 až 1994, kdy se jednalo konkrétně o pozemky p.č. 1477/1 a st.p.č.18, s tím, že pozemek p.č. 28/1 byl vrácen jeho matce R. K. Tento pozemek následně žalobce a) nabyt na základě dědictvého rozhodnutí ze dne 21. 3. 2003 jako dědictví po své matce. Žalobkyně b) nabyt jednu ideální polovinu všech uvedených nemovitostí na základě darovací smlouvy ze dne 1. 11. 2010, když účinky vkladu vlastnického práva nastaly dnem 3. 11. 2010. O uvedených skutečnostech svědčí dle žalobce listiny založené do správního spisu. K tomuto žalobci ještě doplnili, že pozemky p.č. 28/1, st.p.č.18 a p.č. 1477/1 byly žalobci a) a jeho matce v rámci restituce vráceny bez toho, že by v dohodě o jejich vydání bylo uvedeno jakékoliv omezení jejich vlastnického práva, jakož i bez toho, že by žalobce a) a jeho matka věděli nebo byli srozuměni s tím, že by se na těchto pozemcích měla nacházet veřejně přístupná účelová komunikace. Žalobce a) a ani jeho matka poté, co jim byly zmíněné pozemky vráceny, předmětnou polní cestu neužívali, neboť do své usedlosti měli přístup a příjezd z návsi, když na pozemky p.č. 28/1 a st.p.č.18 měli přístup přes stodolu nebo pěšinou kolem stodoly. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice akceptoval stanovisko žalobců, že v případě restituce nelze presumovat vázanost souhlasem předchozího vlastníka s veřejným užíváním pozemku, avšak žalobci rozhodně odmítají závěr, že by buď oni, nebo matka žalobce a) projeví konkludentně souhlas vlastníka s užíváním cesty na částech jejich pozemků v době od vrácení jejich pozemků v restituci až do roku 2005 tím, že by strpěli průchod a průjezd po „cestě“ na částech jejich pozemků veřejností. Pokud se týká žalobkyně b), tak ta rovněž nikdy nedala ani výslovně ani konkludentně souhlas k veřejnému užívání svých pozemků. Pokud se jedná o matku žalobce a), tj. paní R. K., nar. „X“, tak v době, kdy jí byl v restituci vrácen pozemek p.č. 28/1, tj. dne 7. 2. 1994, jí bylo 86 let, přičemž již od osmdesátých let vážně nemocná, téměř nechodila a po celou rozhodnou dobu se zdržovala u své dcery v Bohušovicích nad Ohří, kde měla i trvalé bydliště, a to až do své smrti. Paní R. K. tak do domu č.p. 44 v Knínicích, nikoliv však na okolní pozemky, přišla jen zcela výjimečně, když jí žalobce a) přivezl na víkend na návštěvu, přičemž v době od 7. 2. 1994 do své smrti dne 28. 11. 1998 neměla povědomí o faktickém či právním stavu svých pozemků, takže nevěděla nic o tom, zda dotyčné pozemky jsou či nejsou užívány pro přístup k okolním nemovitostem. Dle žalobců je proto iluzorní se domnívat, že by v uvedené době jakýmkoliv způsobem vyjádřila vůli věnovat svůj pozemek k obecnému užívání. Z tohoto důvodu mají žalobci za to, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by k takovému projevu vůle ze strany paní R. K. došlo.

Dále žalobci uvedli, že žalobce a) poté, co nabyt vlastnické právo k pozemkům p.č. 1477/1 a st.p.č. 18/1, nikdy neudělil výslovný souhlas k obecnému užívání uvedených pozemků, když toto žalovaný v napadeném rozhodnutí ani netvrdí. Dle žalobců však nelze akceptovat hodnotící skutkový a právní závěr žalovaného, že žalobce a) jako vlastník projevil souhlas s obecným užíváním jeho pozemků konkludentně, když strpěl průchod a průjezd po jeho pozemcích veřejností. Dle žalobců takový stav nebyl v předcházejícím správním řízení zjištěn, resp. skutková zjištění nemají jednoznačnou oporu v provedených důkazech. Vyhodnocením shora uvedených skutečností a provedených důkazů dle žalobců nelze bez pochybností dojít k závěru, že tvrzená účelová komunikace je takto užívána od nepaměti, jak tvrdí žalovaný. Pro takový závěr svědčí toliko ničím dalším nepodložená tvrzení některých účastníků řízení, tj. manželů N., paní M. a B. Tyto osoby jsou však dle žalobců vlastníky či

uživateli některých sousedních nemovitostí, pro něž je takové tvrzení z hlediska užívání nemovitostí žalobců subjektivně výhodné, a dále dvou zaujatých svědků pana K. a pana F., jejichž výpovědi jsou rozporné, zmatečné a v rozporu se skutečností. Dle žalobců je navíc významná skutečnost, že tito účastníci správního řízení se stali vlastníky či uživateli sousedních nemovitostí až v průběhu osmdesátých let, tj. v době, kdy byly předmětné nemovitosti ve vlastnictví státu, resp. ve správě subjektů majetek státu spravujících. Na rozdíl od účastníků správního řízení jsou žalobci pamětníky doby před tím, než pozemky K. přešly v roce 1956 na stát, přičemž jejich tvrzení, že jsou podloženy listinnými důkazy, odporují závěrům žalovaného.

Žalobci v tomto směru dále poznamenali, že pokud manželé N. od první poloviny osmdesátých let řešili přístup a příjezd k nově nabytým nemovitostem tak, že svévolně projížděli a procházeli po nemovitostech, které jim nepatřily, a to konkrétně po pozemcích p.č. 28/1 a st.p.č.18, když průjezd a průchod po těchto nemovitostech se jim zdál nejkratší, a že v roce 1985 pan N. vyjeté koleje přes uvedené pozemky zpevnil tím, že na zatravněnou plochu a vyjeté koleje opakovaně nechal navézt vápencový kámen z Tonasa Neštěmice, učinili tak bez souhlasu tehdejšího vlastníka či uživatelů, jakož samozřejmě i bez souhlasu žalobců. Uvedené pozemky začali pro přístup ke svým nemovitostem bez jakéhokoli souhlasu užívat i M. a paní B.

Žalobci rovněž poznamenali, že od vrácení pozemků rodině K. vedli převážně ústní jednání s Obecním úřadem Lovečkovice, a to jmenovitě se starostou panem P., o konkrétních sporných otázkách týkajících se vráceného majetku, přičemž si již tehdy stěžovali na to, že po jejich pozemcích prochází N. a B., resp. M., a že ohledně této skutečnosti měli ostrý spor s panem B. Žalobci chtěli své pozemky oplotit, což však představitelé tehdejšího Obecního úřadu Lovečkovice odmítli pod hrozbou pokuty. Manželé N. podali výše uvedenou žádost o zahájení správního řízení v reakci na opětovný záměr žalobců oplotit své pozemky a znovu se důrazněji bránit proti průjezdu přes jejich pozemky rodinou N. a M. K tomu žalobci podotkli, že ještě před podáním žádosti o zahájení správního řízení označovali své pozemky tabulemi, že se jedná o soukromé pozemky, a že vstup na ně je zakázán, avšak tyto tabule byly opakovaně někým zničeny nebo odstraněny. O tom, že žalobci nesouhlasili s užíváním části jejich pozemků k obecnímu užívání, svědčí také skutečnost, že manželé N. podali proti odvolatelům ve dvou případech, tj. v roce 2010 a 2011, k Okresnímu soudu v Litoměřicích žalobu o zřízení věcného břemene, a to práva cesty. V případě první žaloby přes pozemky p.č. 28/1 a st.p.č. 18, v druhé žalobě přes pozemek p.č. 1477/1, přičemž v podaných žalobách uváděli, že jim žalobci dlouhodobě brání v průchodu a průjezdu přes označené pozemky. Dle žalobců rozhodnutí vydaná soudem v těchto řízeních sp. zn. 13 C 56/2010 a sp. zn. 13 C 147/2011 jsou založena ve správním spise. Žalovaný ve vztahu k řízení o těchto žalobách N. podaných k Okresnímu soudu v Litoměřicích učinil na straně 6 napadeného rozhodnutí závěr, že z usnesení soudu o zamítnutí návrhu na předběžné opatření ze dne 17. 6. 2010 ve sp. zn. 13 C 56/2010 vyplývá, že žaloba byla podána z důvodu, že žalobce a) se po dobu cca posledních pěti let snažil bránit manželům N. v užívání jediné přístupové cesty k jejich nemovitostem, na základě čehož žalovaný učinil závěr, že před rokem 2005 byl žalobcem a) a jeho matkou dán souhlas s užíváním jejich pozemků jako cesty k sousedním pozemkům. Dle žalobců je však takové hodnocení důkazu naprosto zjednodušené a nepřijatelné, neboť žalovaný učinil tento závěr toliko na základě jediné věty v usnesení soudu, které bylo vydáno urychleně a bez jednání den poté, co manželé N. dne 16. 6. 2010 podali návrh na vydání

předběžného opatření. Soud přitom v usnesení odkazuje na žalobu N. a uvádí, že jejich tvrzení není konkretizováno. Soud navíc manžele N. nevyslychal, jakož ani neprováděl žádné důkazy. Dle žalobců tak žalovaný neprovedl důkaz příslušným soudním spisem a vycházel pouze z označeného rozhodnutí.

Žalobci jsou přesvědčení, že jimi tvrzené skutečnosti vyplývají jednak z provedených, popř. žalobci označených listinných důkazů, dále z jejich podrobných vyjádření v průběhu dosavadního řízení. Fakt, že o některých skutečnostech tvrzených žalobci již s ohledem na značný (mnohaletý) časový odstup již neexistují písemné doklady, resp. skutečnost, že většina jednání byla vedena ústně, dle žalobců ještě neznamena, že se tyto skutečnosti nenastaly, resp. že jsou tvrzení žalobců účelová. Ve vztahu k otázce souhlasu vlastníka pozemku s užíváním účelové pozemní komunikace žalobci poznamenali, že již soudy první Československé republiky vycházely z právního názoru, že „*zákon o zřizování cest nezbytných jest výjimečným, zasahujícím do soukromého práva vlastnického a sluší tedy ustanovení jeho vykládati restriktivně a nikoli extenzivně...*“ (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 1921, RI 209/21). Kromě toho soudy vedle nezbytné komunikační potřeby stanovily v judikatuře též podmínku dlouhodobého užívání pozemku jako veřejné komunikace. V rozhodnutí označeném jako Boh.A 10130/32 bylo zdůrazněno, že „Veřejnost takových cest je podmíněna (kromě přímého věnování vlastníkem) i konkludentním jednáním, a sice tak, že vlastník obecné užívání trpí, neklade mu překážek, a že užívání toto trvá po dobu nepamětnou“ - viz nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06. Žalobci rovněž poukázali na další nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 2942/10, v němž byl judikován závěr, že konkludentní souhlas s veřejným užíváním účelové komunikace nelze bez dalšího vyvodit z toho, že vlastník pozemku nebo jeho právní předchůdce účelovou komunikaci neplotili ani neoznačili jako soukromý pozemek se zákazem vstupu. Vedle toho žalobci poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, sp. zn. 2 As 44/2011, v němž je vysloveno, že v případě pochybností o existenci souhlasu je třeba rozhodnout ve prospěch vlastníka.

S ohledem na veškeré předestřené skutečnosti mají žalobci za to, že v daném případě nebyl prokázán souhlas, byť i konkludentní, žalobců s užíváním části jejich pozemků jako veřejně přístupné účelové komunikace. Závěr žalovaného nemá dle žalobců dostatečnou a jednoznačnou oporu v provedených důkazech, neboť doposud zjištěný skutkový stav není dostatečným a nepochybným podkladem pro takovýto závěr, resp. dle žalobců žalovaný, jakož ani správní orgán I. stupně, z takto zjištěného skutkového stavu nevyvodili správný závěr.

V další části žaloby se žalobci vymezili k podmínce nezbytné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby, když žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že „cesta“ vedoucí od místní komunikace na pozemku p.č. 1436/1 v k.ú. Knínice u Touchořin přes části pozemků žalobců, jež však v napadeném rozhodnutí nebyly dostatečně určité specifikovány, až na hranici pozemku p.č. 17/3, je nezbytnou a ničím nenahraditelnou komunikační potřebou k okolním nemovitostem ve vlastnictví ostatních účastníků řízení. Žalobci v tomto ohledu naopak tvrdí, že zde existuje komunikační alternativa, o níž je možné vzhledem ke konkrétním podmínkám v území rozumně uvažovat, a která je způsobilá uspokojit nutnou komunikační potřebu vlastníků okolních nemovitostí. Žalobci na podporu tohoto názoru uvedli, že ve svých vyjádřeních během správního řízení opakovaně poukazovali na to, že správní orgán I. stupně nevzal v úvahu pozemek, který byl vrácen do jejich vlastnictví při

restituci, a to pozemek p.č. 1477/1. Jak vyplývá z listinných důkazů, jakož i z vyjádření žalobců, tento pozemek byl v pozemkové knize oproti pozemkům p.č. 28/1 a st.p.č.18 označen jako cesta a nyní je evidován jako ostatní plocha, ostatní komunikace. Ze zpřesňujícího a vytyčovacího geometrického plánu je dle žalobců zřejmé, že tento pozemek byl jak dříve, tak je i nyní v jiném místě, než je správním orgánem I. stupně tvrzená „znatelná cesta“. Dle žalobců se jedná o pozemek, na kterém se nacházela původní úzká polní cesta, která vedla ke stodole K. na pozemku st.p.č. 18. Tato cesta byla bez jakýchkoliv úprav využívána napřed zemědělským družstvem a poté Státním statkem Lovečkovice (viz výpověď svědka B. D. o tom, že cesta byla využívána pouze pro odvoz sena do stodoly na pozemku st.p.č. 18, ale však pouze 14 dnů v roce). O tom, že se jednalo o cestu, dle žalobců svědčí i katastrální označení uvedeného pozemku. Pozemek p.č. 1477/1 byl od upřesnění hranic pozemků v roce 2010 vytyčen geodetickými kolíky, které někdo odstranil, nyní je vymezen velkými kolíky a geodetickými žlutými plastovými mezníky, takže hranice tohoto pozemku jsou i v terénu zcela zřejmé. Žalobci dále poznamenali, že vzhledem k svévolnému užívání vyježděných a zpevněných kolejí přes pozemky p.č. 28/1 a st.p.č. 18 některými účastníky tohoto řízení nebyla tato cesta, vedená přes pozemek p.č. 1477/1 po delší dobu užívána, nicméně s ohledem na její umístění a stav tohoto pozemku, popř. po minimálních úpravách, může dle žalobců nepochybně sloužit jako plnohodnotná přístupová cesta k sousedícím nemovitostem, a to až k pozemku p.č. 1477/4, a dále až k hranici pozemku p.č. 17/3. Na rozdíl od tvrzené cesty přes pozemky p.č. 28/1 a st.p.č. 18/1 je dle žalobců tento pozemek, a tudíž i cesta, přesně a nepochybně vyznačen v katastru nemovitostí.

V návaznosti na právě uvedené nelze dle žalobců souhlasit s argumentací žalovaného (strana 11 napadeného rozhodnutí), že předmětem řízení není posouzení otázky, zda by bylo možné vybudovat cestu po pozemcích p.č. 1477/1, ale toliko deklarovat existenci pozemní komunikace v současné stávající trase, a dále že komunikace po pozemku p.č. 1477/1 nemůže být plnohodnotnou komunikační alternativou, protože v současné době nezajišťuje přístup ani příjezd k okolním nemovitostem. Dle žalobců je názor žalovaného je mylný, neboť se nejedná o „vybudování komunikace“, ale o využití historické cesty, která po pozemku p.č. 1477/1 vedla. V této souvislosti žalobci současně poukázali na judikaturní výklad Ústavního soudu, jakož i Nejvyššího správního soudu, podle nichž součástí obsahu vlastnického práva je věc nerušeně užívat a požívat její plody, což v případě nemovitého majetku znamená, že pouze sám vlastník rozhoduje o tom, komu poskytne oprávnění na soukromý pozemek vstupovat a užívat jej. Zjišťování existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby tedy musí být v souladu se zásadou proporcionality omezení vlastnického práva nedílnou součástí postupu silničního správního úřadu v řízení o deklaraci existence veřejně přístupné účelové pozemní komunikace. Pokud existuje jiná alternativa přístupu a případná účelová komunikace by tudíž neplnila roli nezbytné komunikační spojnice, je alternativní vstup na pozemek jiného vlastníka ryze soukromým zájmem vlastníka nemovitosti, který je případně upravitelný soukromoprávními instituty, nikoliv však institutem veřejného práva. Ústavní soud i Nejvyšší správní soud dle žalobců zdůrazňují, že vhodnými alternativami mohou být i ty, které představují zhoršení komunikačních možností (např. co do vzdálenosti či kvality přístupu). Ústavní soud v nálezu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, či v nálezu ze dne 15. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 2942/10, zaujal výslovné stanovisko, že existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva nebo by došlo k menší intenzitě takového omezení, je třeba dát před omezením vlastnického práva

přednost těmto jiným způsobům. Dle žalobců je z obsahu těchto nálezů zřejmé, že zajištění jiného způsobu spojení nemovitostí mohou provázet např. i stavební, popřípadě jiné technické úpravy. Pokud je k dispozici jiná alternativa, méně omezující vlastníka v jeho právech, není podstatné, zda první komunikační možnost je kratší či pohodlnější. Pokud u komunikace, o jejímž charakteru se vede spor, nedojde ke zjištění nutné a nenahraditelné komunikační potřeby, nebude se vůbec jednat o komunikaci v režimu zákona o pozemních komunikacích. Taková komunikace bude v dispozici svého vlastníka. Fakticky již tedy nebude možné hovořit o dopravní cestě určené k užití vozidly a chodci, neboť o dalším užití této komunikace bude rozhodovat vlastník sám.

S ohledem na shora přdestřené skutečnosti jsou žalobci přesvědčeni, že ani správní orgán I. stupně, jakož ani žalovaný, nevěnovali popsané alternativní možnosti, kterou žalobci v průběhu správního řízení ve svých vyjádřeních a v odvolání navrhovali, dostatečnou pozornost, když ji paušálně odmítli bez dostatečného a relevantního odůvodnění, resp. bez provedení potřebných důkazů jako podkladu k důkladnějšímu a objektivnímu posouzení uvedené komunikační alternativy. Výše uvedené dle žalobců svědčí pro závěr, že svévolně zřízená „cesta“ přes jejich pozemky p.č. 28/1 a st.p.č.18 není jedinou ničím nenahraditelnou komunikační alternativou přístupu k nemovitostem žadatelů, tj. manželů N., případně dalších oprávněných účastníků, a proto z hlediska popsaného právního výkladu se tak nejedná o komunikaci v režimu zákona o pozemních komunikacích.

Závěrem žalobci uvedli, že v uskutečněném správním řízení nebylo bez pochybností prokázáno splnění dvou podstatných zákonných a judikovaných předpokladů pro vydání deklaratorního rozhodnutí, že na předmětných pozemcích žalobců se nachází veřejně přístupná účelová pozemní komunikace za předpokladu, že pozemky byly věnovány obecnému užívání, a to buď výslovným projevem vlastníka, nebo z konkludentních činů vlastníka byly k obecnému užívání určeny, jakož i za předpokladu, že toto užívání slouží k trvalému uspokojení nezbytné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K otázce nulitnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný poznamenal, že již v napadeném rozhodnutí uvedl, že předmět řízení nebyl nijak iniciativně rozšířen, když byl pouze dán do souladu s obsahem žádosti manželů N., jejímž obsahem bylo určení povahy cesty, která vedla z veřejné komunikace vedoucí po pozemku p.č. 1436/1 v k.ú. Knínice u Touchořin přes pozemky ve vlastnictví žalobců až k nemovitosti ve vlastnictví manželů N. Vzhledem k tomu, že se manželé N. původně mylně domnívali, že tato cesta vede pouze přes pozemek p.č. 1477/1, tak dle žalovaného tato skutečnost na skutečném obsahu jejich žádosti nemění. Žalovaný k vymezení předmětu řízení dále uvedl, že na samotném začátku správního řízení nelze zcela vyčerpávajícím způsobem určit jeho předmět, protože právě přesné určení nebo deklarování práv a povinností účastníků řízení či jiných skutečností je předmětem správního řízení, které je o žádosti vedeno (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 5. 2011, sp. zn. 2 A 10/2008). Z tohoto důvodu má žalovaný za to, že ke zpřesnění určení předmětu řízení došlo v souladu se zákonem na základě výsledků místního šetření, kdy bylo zjištěno, po jakých pozemcích předmětná cesta vede. Žalovaný v této souvislosti doplnil, že správní orgán I. stupně tím, že účastníkům správního řízení rozeslal nové vyrozumění o zahájení správního řízení, dal možnost všem účastníkům správního řízení se k jeho

předmětu vyjádřit, čímž jim poskytl možnost bránit svá práva ve správním řízení. Dle žalovaného bylo navíc již z původního oznámení o zahájení správního řízení dostatečně zřejmé, co bude jeho předmětem, proto má žalovaný za to, že správní řízení bylo zahájeno v souladu se správním řádem.

Pokud se týká námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu jeho nesrozumitelnosti, tak žalovaný tuto námitku považuje za zcela nepřipadnou, když je přesvědčen, že při rozhodování o odvolání žalobců postupoval zcela v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu. Žalovaný totiž změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze z části tak, že doplnil část I. výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně v důsledku této skutečnosti zůstala beze změny a žalovaný proto nezměněnou část výroku rozhodnutí potvrdil. Skutečnost, že výrok rozhodnutí z důvodu přehlednosti celý přepsal, se nijak nedotýká rozsahu měnicího změněného rozhodnutí, když zmíněné řešení bylo žalovaným zvoleno toliko s ohledem na jeho přehlednost. Tvrzení žalobců, že nezbyla žádná část rozhodnutí, která by mohla být potvrzována, tak dle žalovaného nemůže obstát. K samotné nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaný doplnil, že o nepřezkoumatelnosti se hovoří tehdy, nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami. V daném případě má však žalovaný za to, že se se všemi uplatněnými odvolacími námitkami vypořádal, když rovněž uvedl, z jakých vychází důkazů a pečlivě vyložil, proč a jak dospěl k výroku napadeného rozhodnutí.

Pokud se týká námitky, že žalobcům byla napadeným rozhodnutím odňata možnost podat odvolání, pročez měl žalovaný postupovat v rozporu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, má žalovaný za to, že žalobci v tomto případě jako účastníci správního řízení o možnost odvolání nepřišli. Dle žalovaného je sice pravda, že žalobci se proti rozhodnutí žalovaného již nemohli odvolat. Dle žalovaného se však zákaz změny rozhodnutí v případě ztráty odvolání míří proti tzv. překvapivým rozhodnutím, kdy správní orgán rozhodne způsobem, který nelze s ohledem na provedené řízení vůbec očekávat (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 654/2003). Tento nálezy se sice vztahuje k řízení dle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, nicméně dle žalovaného ho lze vztáhnout i na správní řízení. Žalovaný dále poznamenal, že v tomto případě v rámci odvolacího řízení vycházel z dokazování provedeného před správním orgánem I. stupně. Žalobci se navíc v průběhu odvolacího řízení k věci vyjadřovali, nahlíželi do spisu a doplňovali důkazy, a proto dle žalovaného měli dostatečný prostor bránit v tomto řízení svá práva. Žalovaný v tomto směru pak odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 329/2004. Vzhledem k předestřeným skutečnostem žalovaný uzavřel, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, a proto námitka žalobců, že jim byla upřena možnost odvolat se, není na místě.

Pokud se jedná o další žalobní námitku, tj. o neurčitost výroku napadeného rozhodnutí, tak žalovaný k tomuto uvedl, že ani s tímto argumentem žalobců nelze souhlasit. Dle žalovaného přiložený vytyčovací náčrt č. zak. 146-40/2010 skutečně na dotčených pozemcích obsahuje více tečkovaných čar, a právě proto z tohoto důvodu žalovaný uvedl, že se jedná o tečkovanou čáru s popisem „cesta“, čímž je dle něho jasně vymezeno, po které části označených pozemků vede předmětná veřejná účelová komunikace. Dle žalovaného je navíc nutné připomenout, že předmětem napadeného rozhodnutí nebyl vznik nových práv nebo povinností, jejich změna nebo zánik, ale pouze určení, zda vztah vznikl, a kdy se tak stalo, zda

trvá, nebo zda zanikl, a kdy se tak stalo. Z tohoto důvodu je dle žalovaného žalobcům jistě známo, kudy předmětná komunikace pomocí vytyčovacího náčrtu vede. Napadené rozhodnutí vymezuje předmětnou komunikaci pomocí vytyčovacího náčrtu přesně, a proto je nepochybné, kudy veřejná účelová komunikace vede. K námitce žalobců, že vytyčovací náčrt slouží podle katastrální vyhlášky pouze k označení lomových bodů hranic pozemků, protože nemůže být podkladem pro zápis změn práv do katastru nemovitostí, lze dle žalovaného uvést pouze tolik, že na základě napadeného rozhodnutí nemá dojít k zápisu jakýchkoli práv do katastru nemovitostí. Dle žalovaného totiž nelze zaměňovat evidenční funkci katastru s konstitutivními (právo tvornými) účinky zápisu vkladu právních vztahů do katastru v některých případech. V případě evidence druhu pozemku a způsobu využití pozemku se tak pouze jedná o evidenční funkci, kdy katastr nemovitostí pouze dokumentuje stav skutečný. Změna druhu pozemku nebo způsobu využití pozemku však v žádném případě není vázána na zápis této změny do katastru, jak je tomu např. v případě vkladu vlastnického práva. To znamená, že i pokud bude v katastru u parcely zapsána jako druh pozemku orná půda, může dojít ke zřízení účelové komunikace.

K podmínce souhlasu vlastníků pozemků žalovaný uvedl, že v této věci vyšel z toho, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by po dobu od roku 1994 do roku 2005 žalobci, resp. jiní vlastníci dotčených pozemků, kvalifikovaným způsobem projevíli svůj nesouhlas s užíváním cesty, jež vede po pozemcích v jejich vlastnictví. Dle žalovaného žalobci k prokázání svých tvrzení o projevení nesouhlasu nepředložili ani neoznačili žádný důkaz, kterým by svá tvrzení podpořili. Žalovaný proto v souladu ust. § 141 odst. 4 správního řádu vyšel z důkazů, které byly účastníky navrženy. Dle žalovaného ostatně sami žalobci v žalobě uvedli, že paní R. K., nar. dne „X“, v době, kdy byla spoluvlastníkem dotčených pozemků, nesouhlas s užíváním těchto pozemků nijak neprojevíla. Dle žalovaného otázka, zda se tomu tak stalo s ohledem na její věk nebo zdravotní stav, není pro účely tohoto správního řízení rozhodná. Dle žalovaného navíc ani žalobce a) nepředložil žádný relevantní důkaz, že skutečně projevil nesouhlas s veřejným užíváním cesty vedoucí přes dotčené pozemky. Z provedeného dokazování tak dle žalovaného vyplynulo, že žalobci, resp. paní R. K., strpěli užívání cesty. Na tomto závěru dle žalovaného nemůže nic změnit ani údajná jednání žalobce a) s bývalými starosty obce Lovečkovice, jelikož se žalobci a) nijak nepodařilo prokázat, že by k nim skutečně došlo. Dle žalovaného se žalobcům rovněž nepodařilo prokázat jejich snahu o oplocení nebo umístění upozornění na pozemky v jejich vlastnictví. Žalovaný v této souvislosti pak ještě odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 32/2012. Žalovaný závěrem k této žalobní námitce poznamenal, že ve správním řízení nevznikly důvodné pochybnosti o tom, že žalobci, resp. jejich právní předchůdci, konkludentně souhlasili s veřejným užíváním cesty po jejich pozemcích, když tento konkludentní souhlas byl poskytnut po dobu více než deseti let. Vzhledem k tomu, že za tuto dobu by bylo možné vydržet i věcné právo k nemovitosti, jde dle žalovaného o dobu dostatečnou pro vznik veřejné účelové komunikace a pro učinění závěru, že žalobci konkludentně souhlasili s užíváním jejich pozemku jako veřejné účelové komunikace.

K žalobní námitce nezbytné veřejné komunikační potřeby žalovaný uvedl, že z provedeného dokazování žalovaný zjistil, že v dané lokalitě neexistuje jiný přístup k nemovitostem ve vlastnictví ostatních účastníků řízení než přes označené pozemky. Dle žalovaného na tomto závěru nemůže nic změnit ani údajná existence „historické“ cesty, která měla vést po pozemku p.č. 1477/1 v k.ú. Knínice u Touchořin. Ačkoliv dle žalobců měla

existenci této cesty prokazovat jejich vyjádření, jakož i listinné důkazy, dle žalovaného však v době správního řízení žádná taková cesta neexistovala, když je v této souvislosti navíc nerozhodné, jakým způsobem je pozemek p.č. 1477/1 evidován v katastru nemovitostí. Nadto je dle žalovaného nutno doplnit, že tento pozemek je ve vlastnictví žalobců a dle ortofotografické mapy je na podstatné části tohoto pozemku pravděpodobně hospodářsky využívané pole. Z tohoto důvodu by dle žalovaného vedení cesty po pozemku p.č. 1477/1 omezovalo vlastnické právo žalobců stejně, jak ho omezuje vedení současné cesty. V této souvislosti žalovaný dále poznamenal, že jiná komunikační alternativa je podmíněna právě tím, že nebude omezovat vlastnické právo osoby, na jejíž nemovitosti se nachází veřejná účelová komunikace. Alternativní umístění veřejné účelové komunikace na pozemku p.č. 1477/1 dle žalovaného není možné právě proto, že by tímto opět došlo k omezení vlastnického práva žalobců. S ohledem na skutečnost, že pozemek p.č. 1477/1 je ve vlastnictví žalobců, nemůže žalovaný v řízení o určení, zda na pozemcích p.č. 28/1, st.p.č. 18, p.č. 19/1, 1477/1 a 1477/4 v k.ú. Knínice u Touchořin vede veřejná účelová komunikace, rozhodovat o tom, zda je možné na pozemku p.č. 1477/1 vybudovat komunikaci či nikoli, jež má být alternativou. Dle žalovaného by pozemek p.č. 1477/1 mohl být komunikační alternativou za situace, kdyby ho např. vlastnili manželé N., jež iniciovali správní řízení. V takovém případě by tento pozemek byl dle žalovaného skutečnou alternativní variantou, avšak tato varianta je toliko hypotetická.

V této souvislosti žalovaný doplnil, že si je vědom skutečnosti, že žalobci mohou subjektivně pociťovat omezení vlastnického práva vztahujícího se pouze k pozemku p.č. 1477/1 jako méně závažné, než omezení vlastnického práva k pozemkům p.č. 28/1, st.p.č. 18, p.č. 19/1, 1477/1 a 1477/4. Dle žalovaného však bylo na žalobcích, aby se pokusili s ostatními účastníky řízení dohodnout na tom, že cesta, resp. veřejně přístupná účelová komunikace, bude přesunuta. Pokud by cesta byla přesunuta, veřejná účelová komunikace vedoucí na pozemcích p.č. 28/1, st.p.č. 18, p.č. 19/1, 1477/1 a 1477/4 by ex lege zanikla, když by současně ex lege vznikla veřejná účelová komunikace nová, jež by v tomto případě vedla pouze po pozemku p.č. 1477/1. Toto však žalobci ve správním řízení netvrdili, ani neprokázali, když pro žalovaného navíc při rozhodování o podaném odvolání platí ust. § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého k novým skutečnostem a návrhům může přihlédnout jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti a důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. S ohledem na uvedené má žalovaný za to, že napadené rozhodnutí bylo učiněno v souladu se správním spisem, jakož i s judikaturou, na niž žalobci v žalobě poukazovali.

Závěrem písemného vyjádření k žalobě žalovaný shrnul tak, že má za to, že napadené rozhodnutí je věcně správné, když byl prokázán konkludentní souhlas s užíváním veřejné účelové komunikace ze strany žalobců, resp. jejich právních předchůdců, když zároveň bylo prokázáno, že neexistuje žádná zákonem předvídaná alternativa vedení jiné přístupové cesty k okolním nemovitostem, pročež žalobu považuje za nedůvodnou.

V následně učiněné obsáhlé replice k vyjádření žalovaného k žalobě žalobci setrvali na všech žalobních tvrzeních. K věci dodali, že pokud se manželé N. domnívali, že cesta, jejíž povaha má být určena, vede pouze přes pozemek p.č. 1477/1, tak lze předpokládat, že vycházeli z geometrického plánu ze dne 30. 3. 2010 č. 146-40/2010, když tento byl výsledkem žádosti žalobců o vytyčení pozemků. Z této skutečnosti lze dle žalobců usuzovat, že manželé N. vědomě žádali o určení charakteru tohoto pozemku. K rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 2 A 10/2008 žalobci poznamenali, že toto rozhodnutí se týká řízení zahájeného z moci

úřední, a nikoliv na žádost dle ust. § 44 správního řádu. Žalobci v této souvislosti opětovně odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 1 Afs 58/2009, jenž se týkal správního řízení zahájeného z moci úřední a skutečnosti, kdy lze upřesnit předmět probíhajícího správního řízení. Dále uvedli, že tvrzení žalovaného, že je jasné vymezeno, po které části pozemků vede veřejně přístupná účelová komunikace, nelze akceptovat, neboť žalovaný nevyvrátil námitku, že výrok napadeného rozhodnutí není dostatečně přesný a určitý, protože současně není ani vykonatelný. Žalobci v tomto směru zopakovali žalobní argumentaci, jež spočívala především na skutečnosti, že některé pozemky jsou na vytyčovací náčrtu označeny parcelními čísly, které jsou však v rozporu s parcelními čísly vedenými v katastru nemovitostí. Z vytyčovacího náčrtu dle žalobců nelze seznat, kde jsou hranice tvrzené cesty, a jak má být tato cesta široká. Z tohoto důvodu žalobci trvají na žalobní námitce, že vytyčovací náčrt nevymezuje určitým a nesporným způsobem, kudy má být po jejich pozemcích vedena předmětná komunikace. S ohledem na tuto skutečnost proto výrok napadeného rozhodnutí není určitý, potažmo vykonatelný. Žalobci nesouhlasí s tím, že je jim údajně známo, kudy předmětná komunikace vede, neboť v reálném terénu a ve skutečnosti to není jasné ani žalobcům, ani dalším účastníkům správního řízení. Dle žalobců tomu je zejména z důvodu, že na jejich pozemky vstupují někteří účastníci správního řízení, jakož i další osoby, které zde např. kosí trávu nebo provádí zimní údržbu cesty, když dle žalobců tak činí mimo předmětnou komunikaci. Dle žalobců k této situaci dochází mj. i z toho důvodu, že napadené rozhodnutí je neurčité. Ohledně rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, sp. zn. 1 As 32/2012, žalobci podotkli, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, jenž jím byl učiněn na podkladě tohoto rozhodnutí a vlastního hodnocení důkazů, kdy žalovaný dospěl k závěru, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by žalobci projevili nesouhlas s užíváním předmětné cesty. V tomto ohledu žalobci v podrobnostech odkázali na žalobu. Žalobci opětovně zdůraznili, že nikdy nevěnovali své pozemky, a to ani výslovně nebo konkludentně, k obecnému užívání, k čemuž doplnili, že takovýto souhlas nebyl prokázán. Dle žalobců žalovaný v této souvislosti ve vazbě na zmíněné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kdy tento soud zaujal stanovisko k nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, pominul skutečnost, zda se v daném případě může jednat o pozemní komunikace s ohledem na naplnění znaku obecného užívání, tj. předem neurčeným okruhem osob, když dle žalobců ze správního řízení vyplývá, že účastníci správního řízení chtějí dosáhnout toho, aby cestu přes dotčené pozemky mohli využívat pouze pro sebe jako vlastníci objektů. Pouze pan K. tam žádnou stavbu nemá, když v jeho případě se jedná o spornou otázku přístupu na jeho pozemek, který s pozemky žalobců přímo nesousedí. Dle žalobců se tak jedná o soukromý zájem omezeného a předem určeného okruhu osob. U Okresního soudu v Litoměřicích probíhá soudní řízení, jímž se manželé N. domáhají zřízení věcného břemene přes tuto cestu, a proto se nejedná o užívání dotčených pozemků nespécifikovaným okruhem osob. Žalobci v tomto směru taktéž poukázali na zmíněný nálezh Ústavního soudu, dle něhož je nepřipustné skrze institut účelové komunikace omezovat vlastnické právo v případech, kdy absentuje veřejný zájem. V takovém případě totiž není naplněn znak obecného užívání jako zákonná podmínka pro veřejně přístupné účelové komunikace. K otázce souhlasu, resp. nesouhlasu, s užíváním jejich pozemků žalobci jinými osobami, tj. např. manžely N. či členy rodiny paní B., žalobci uvedli, že užívání jejich pozemků těmito osobami chápali jako neoprávněné a nechtěné, k čemuž zároveň doplnili, že nikdy nesouhlasili s tím, aby jejich pozemky užíval předem neomezený okruh uživatelů. Otázkou naplnění znaku obecného užívání se žalovaný vůbec nezabýval. Žalobci rovněž

nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že vedení cesty přes pozemek p.č. 1477/1 by žalobce omezovalo stejně jako vedení cesty přes pozemky uvedené ve výroku napadeného rozhodnutí. Dle žalobců by sice i v tomto případě došlo k omezení jejich vlastnického práva, nicméně by se tak stalo pouze na jednom pozemku, když navíc tento pozemek je přesně vyměřený a vytyčený, čímž by tedy nedošlo k omezení více pozemků žalobců, jež jsou jimi navíc zemědělsky využívány. Dle žalobců je rovněž nedůvodná námitka žalovaného, že pokud je komunikační alternativa na pozemcích žalobců, tak tato skutečnost brání tomu, aby žalovaný o takové alternativě rozhodoval. Dle žalobců je totiž rozhodující, že se jedná o jinou možnou komunikační alternativu, třebaže je méně kvalitní, protože cesta vedoucí přes pozemky uvedené ve výroku napadeného rozhodnutí není jedinou nezbytnou a ničím nenahraditelnou komunikační potřebou. V daném případě by se tak nejednalo o vybudování komunikace, ale technickou úpravu pozemku, aby následně mohl sloužit jako přístupová cesta k sousedícím nemovitostem. Dle žalobců by řešení případné komunikační potřeby přicházelo v úvahu pouze tehdy, pokud by bylo objektivně zjištěno, že na existenci veřejně přístupné účelové komunikaci je dán veřejný zájem.

V daném případě uplatnil práva osoby zúčastněné na řízení J. K., který v podání ze dne 3. 8. 2013 uvedl, že vlastní pozemky v katastru obce Knínice u Touchořin, na které se dostane pouze přes veřejnou účelovou komunikaci, jež byla určena žalovaným. K tomu doplnil, že se jedná o jedinou příjezdovou komunikaci k jeho pozemkům s tím, že užití tohoto přístupu mu však ze strany žalobce a) nebylo doposud umožněno. Dle J. K. se v tomto případě jedná o tzv. průrvu mezi pozemky širokou přibližně 6,20 m, jež slouží jako příjezd na jeho pozemky, kdy do roku 2009 bylo možno se tímto způsobem dostat na jeho pozemky, jelikož žalobce a) do této doby neměl žádných námitek. J. K. taktéž poznamenal, že žalobce a) mu ani nesdělil, že by předmětnou komunikaci nebo průrvu vlastnil, přesto na nich vysadil brambory. Závěrem vyjádření dodal, že žalobce a) upozorňuje na svá vlastnická práva, přitom ale současně nerespektuje vlastnická práva ostatních tam žijících občanů a vlastníků pozemků.

Na základě výzvy soudu v tomto řízení rovněž uplatnili práva osob zúčastněných na řízení manželé E. a M. N., kteří se ve vyjádření ze dne 14. 6. 2013 předně ohradili proti určitým výrokům žalobců, jež byly uvedeny v žalobě. Dle manželů N. se žalobci evidentně snaží verbálně odlišným posuzováním téže skutečnosti podsouvat soudu postavení ukřivděných osob, a to nejen bývalým režimem, ale i sousedy, jež mají proti vůli žalobců užívat cestu. Manželé N. k tomuto dodali, že celé obci je naopak znám morální teror žalobců vůči svému okolí. Manželé N. dále poukázali na tvrzení žalobců, že pan N. nechal na předmětnou cestu bez souhlasu vlastníka navézt vápencový kámen. Dle manželů N. žalobci pro toto nepravdivé tvrzení nepřinesli žádný důkaz, neboť žádný takový neexistuje. Dle pana N. navážku vápencového kamene za použití těžké techniky řídil pan J. O. tajemník tehdejšího Národního výboru Lovečkovice, a to za spolupráce pracovníků Státního podniku Lovečkovice. V této věci pan N. ještě doplnil, že netušil, že bude muset za 30 let zdůvodňovat aktivity jiných uživatelů na této příjezdové cestě. S ohledem na časový odstup 30 let od těchto událostí shodně jako strana žalující nemá pan N. k dispozici žádné dokumenty. Manželé N. ve vyjádření též poukázali na to, že žalobci v žalobě uvedli, že ve správním spise jsou založena rozhodnutí Okresního soudu v Litoměřicích, jež jsou vedena pod sp. zn. 13 C 56/2010 a 13 C 147/2001. Dle manželů N. však žalobci v druhém případě uvedli nesprávnou spisovou značku, jelikož správná sp. zn. je 13 C 147/2001. Dle manželů N. navíc v této věci nemůže být ve správním spise založeno zmiňované rozhodnutí, neboť doposud nebylo vydáno.

Předmětné řízení bylo totiž přerušeno. Manželé N. závěrem jejich vyjádření uvedli, že řízení v projednávané věci trvá několik let z důvodu násilnického, vulgárního a nátlakového chování žalobců, jakož i z důvodu jejich obstrukčního jednání ve správních řízeních, když tato skutečnost byla dle manželů N. konstatována ve zprávě Veřejného ochránce práv ze dne 20. 2. 2013.

Vedle toho na základě výzvy soudu v tomto řízení taktéž uplatnily práva osob zúčastněných na řízení V. M. a V. B., aniž by se ovšem k věci jakkoliv vyjádřily.

Při ústním jednání před soudem právní zástupce žalobců setrval na všech žalobních námitkách, kdy zdůraznil, že rozhodnutí žalovaného odporuje zákonu, když žalovaný nevyvodil správné závěry a navíc skutkově zjištění nesprávně posoudil. Jednak pochybil tím, když dovedl, že na dotyčných pozemcích je veřejně přístupná účelová komunikace, neboť na nich umístěná cesta sloužila údajně k veřejnému užívání, jakožto veřejně přístupná účelová komunikace, a jednak pochybil tím, když dovedl, že v daném případě je dána nezbytně nutná a nenahraditelná komunikační potřeba na dotyčné cestě. Má za to, že důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí je hned několik. V daném případě totiž nebyl naplněn obecný znak užívání cesty jako veřejně účelové komunikace, dále cesta nemá sloužit neomezenému okruhu uživatelů, nýbrž toliko jen dvěma až třem rodinám, takže situaci lze řešit jinými občanskoprávními prostředky. Vedle toho nebyl prokázán konkludentní souhlas s užíváním cesty na pozemcích žalobců jako veřejně přístupné, účelové komunikace. Navíc v daném případě přichází v alternativě náhradní cesta, a to cesta vedoucí přes jiný pozemek žalobců. Vedle toho žalobou napadené rozhodnutí má vadu v podobě neurčitého výroku a v daném případě jsou dány i další procesní důvody, pro která by měla být rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyhodnocena jako nicotná či nezákonná. Dále právní zástupce žalobců uvedl, že žalobci nechtějí bránit N., B. a M. apod. ve výkonu jejich vlastnických práv, když toliko chtějí chránit svá vlastnická práva. V době, kdy tamní stodola byla funkční, se dotyčná cesta využívala jen pro hospodářské účely této stodoly a pro potřeby rodiny K., kteří tam tehdy jako jediní žili. Tehdy byl přístup k dané lokalitě i z návsi, ovšem tento přístup byl posléze zamezen postupným oplocováním pozemků B. a M. Dále uvedl, že žalobci mají za to, aby se problém ohledně cesty řešil zřízením věcného břemene, což ovšem nechtějí N., aby nemuseli platit za toto zřízení náhradu žalobcům. K tomu doplnil, že z judikatury vyplývá, že nelze presumovat vázanost souhlasu předchozího vlastníka s užíváním pozemku do budoucna.

Právní zástupce žalovaného při tomtéž ústním jednání před soudem nadále požadoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost a především vyjádřil nesouhlas s tím, že by dotyčná cesta neměla sloužit neomezenému okruhu osob, když ji užívá hned několik rodin, takže je předpoklad, že ji budou využívat jejich příbuzní, návštěvy či například různí poskytovatelé služeb. Dále poznamenal, že jen po určitou dobu bydleli K. v dané lokalitě jako jediní, ovšem stále tomu tak nebylo. Vedle toho trval na tom, že v daném případě byl prokázán konkludentní souhlas s veřejným užíváním dotyčné cesty a taktéž byla prokázána i nezbytná komunikační potřeba. Dále vyjádřil pochybnosti o tom, že žalobci mají vůli situaci kolem cesty řešit zřízením věcného břemene, když tomu nesvědčí soudní spor vedený u Okresního soudu v Litoměřicích.

Při témže ústním jednání před soudem M. N. z pozice osoby zúčastněné na řízení uvedl, že dotyčná cesta byla na daném místě od jaktěživa, přičemž je dokladována již od roku 1887. Dále vyjádřil přesvědčení, že při jejím vyměřování došlo v pláncích k posunutí o 3

metry, takže plánec neodpovídá realitě. Dotyčná cesta zabezpečuje mj. i přístup ke staré stodole, takže kdyby nebylo této cesty, stodola by tam nestála. Dále uvedl, že ve svém domě žije již 28 let, přičemž až do roku 2009 bezproblémově užíval tamní cestu. Problémy začaly až v roce 2009, přestože všichni, včetně obecního úřadu dávají podporu této cestě jako veřejně přístupné účelové komunikaci. Jedná se přitom o jedinou přístupovou a příjezdovou cestu, protože všude okolo je louka. Závěrem podotkl, že nechce nikomu škodit včetně žalobců, takže nechce nikomu jezdit po poli, nicméně přístup a příjezd k jeho domu je pro něj zásadní, když tento dům vystavěl na základě řádného stavebního povolení.

Ostatní osoby zúčastněné na řízení příp. jejich zmocněnec se ústního jednání před soudem nezúčastnily, ačkoliv byly o tomto jednání řádně a včas předem vyrozuměny.

Napadené rozhodnutí soud pak přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny, jak soud rozvede detailně níže.

Předně se soud zabýval námitkami ohledně nulitnosti (nicotnosti) popř. nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a potažmo i žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu údajně nepřipustného rozšíření předmětu správního řízení. Po zevrubném prostudování správního spisu dospěl soud k závěru, že v daném případě nebyl předmět správního řízení ze strany správního orgánu I. stupně nijak nepřipustně rozšířen, a tedy soud neshledal nulitu (nicotnost) či nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně a potažmo i žalobou napadeného rozhodnutí, jak mylně dovozovali žalobci. Postupem správního orgánu I. stupně, který dne 13. 10. 2010 vydal vyrozumění o zahájení správního řízení, jehož předmětem mělo být posouzení, zda pozemky p.č. 28/1, 18, 19/1, 1477/1 a 1477/4 v k.ú. Knínice u Touchořin tvoří účelovou komunikaci či nikoliv, byl dán předmět řízení pouze do souladu s obsahem žádosti manželů N. o určení povahy cesty, která vedla z veřejné komunikace vedoucí po pozemku p.č. 1436/1 v k.ú. Knínice u Touchořin přes pozemky ve vlastnictví žalobců až k nemovitosti ve vlastnictví manželů N., kteří se původně mylně domnívali, že tato cesta vede pouze před pozemek p.č. 1477/1. Tento jejich omyl však na skutečném obsahu jejich žádosti nic nemění. Postup správního orgánu I. stupně, který bez výhrad akceptoval i žalovaný, byl dle názoru soudu zcela legitimní a správný, když na samotném začátku správního řízení nebylo možné vyčerpávajícím způsobem přesně vymezit jeho předmět, jelikož právě přesné určení nebo deklarování práv a povinností účastníků řízení či jiných skutečností bylo předmětem správního řízení, které bylo o žádosti vedeno. Ke zpřesnění určení předmětu řízení tak došlo v souladu se správním řádem včetně jeho ust. § 44, a to až na základě výsledků uskutečněného místního šetření, kdy bylo zjištěno, po jakých pozemcích předmětná cesta přesně vede. Pro daný případ z hlediska zachování práv účastníků dotyčného správního řízení včetně žalobců je podstatné to, že správní orgán I. stupně všem účastníkům správního řízení

rozeslal nové vyrozumění o zahájení správního řízení, kde byl již přesně vymezen předmět tohoto řízení, dále že dal možnost všem účastníkům správního řízení se k jeho předmětu vyjádřit, neboť tím poskytl jednotlivým účastníkům možnost bránit svá práva v prováděném správním řízení. V této souvislosti nelze nezmínit, že již z původního oznámení o zahájení správního řízení bylo navíc dostatečně zřejmé, co bude jeho předmětem, a proto v tomto směru nedošlo ke zkrácení žádných práv žalobců.

Taktéž jako nedůvodné soud vyhodnotil námitky žalobců ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nesrozumitelnosti. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti jednoznačně vyplývající z porovnání výroku žalobou napadeného rozhodnutí a výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím hodlal změnit rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze z části, a to toliko o doplnění části výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně v důsledku této skutečnosti tedy po faktické i právní stránce zůstala beze změny, když se s ní žalovaný ztotožnil a ještě k ní doplnil další část, to vše ve výroku ad I. žalobou napadeného rozhodnutí. Z důvodu přehlednosti pak žalovaný I. výrok svého rozhodnutí celý přepsal ve znění jím provedené změny. Tímto postupem žalovaného ovšem nezbyla žádná další část rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která by mohla být potvrzována, na což důvodně poukazovali žalobci. Žalovaný proto nepostupoval správně a v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu, pokud za tohoto stavu ve výroku ad II. žalobou napadeného rozhodnutí současně vyslovil, že ve zbytku se rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzuje. Nicméně tento nesprávný postup dle názoru soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nesrozumitelnosti, která by bránila meritornímu projednání předmětné věci.

Ve vztahu k námitkám týkajících se změny rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud ještě doplňuje, že žalovaný mohl zcela legitimně ve smyslu ust. § 90 odst. 5 správního řádu přikročit ke změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobci by měli vzít v potaz skutečnost, že zákaz změny rozhodnutí v případě ztráty odvolání míří proti tzv. překvapivým rozhodnutím, kdy správní orgán rozhodne způsobem, který nelze s ohledem na provedené řízení vůbec očekávat, což se zřetelně nestalo v předmětné věci, když žalovaný z hlediska podstaty věci v zásadě shodně rozhodl jako správní orgán I. stupně navíc za situace, kdy žalobci se v průběhu odvolacího řízení k věci vyjadřovali, nahlíželi do spisu a doplňovali důkazy. Žalobci tak dle názoru soudu měli dostatečný prostor bránit svá práva i v rámci odvolacího řízení, a proto námitka žalobců, že jim byla upřena možnost odvolat se, není opodstatněná.

Ve vztahu k námitce nepřezkoumatelnosti soud ještě dodává, že v daném případě neshledal, že by se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi uplatněnými námitkami, když tak žalovaný náležitě učinil a zevrubně rozvedl, z jakých skutečností, důkazů a úvah vycházel a detailně vyložil, proč dospěl k výroku žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobou napadené rozhodnutí tedy soud neshledal ani nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění.

Dále soud uvádí, že se neztotožnil ani s námitkami žalobců o neurčitosti výroku žalobou napadeného rozhodnutí díky tomu, že odkazuje na vytyčovací náčrt č. zak. 146-40/2010. Je sice pravdou, že dotýčný vytyčovací náčrt č. zak. 146-40/2010 na dotčených pozemcích obsahuje více tečkovaných čar, nicméně právě a jen z tohoto důvodu žalovaný

správně ve výroku žalobou napadeného výroku uvedl, že se jedná o tečkovanou čáru s popisem „cesta“, čímž jasně vymezil, po které části označených pozemků vede předmětná cesta, o jejíž existenci jakožto dopravní cesty ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích v dané lokalitě obce nebylo pochyb a kterou žalovaný vymezil jako veřejnou účelovou komunikaci. Již žalovaný v písemném vyjádření k žalobě správně podotkl, že předmětem žalobou napadeného rozhodnutí nebyl vznik nových práv nebo povinností, jejich změna nebo zánik, nýbrž pouze určení toho, zda vztah vznikl, a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl, a kdy se tak stalo.

Z tohoto důvodu by mělo být žalobcům známo, o jakou komunikaci se jedná a kudy předmětná komunikace vede. Žalobou napadené rozhodnutí vzhledem k předmětu správního řízení dostatečně přesně vymezuje předmětnou komunikaci pomocí odkazu na vytyčovací náčrt s dovětkem, že v něm se jedná o tečkovanou čáru s popisem „cesta“, takže vzhledem k této skutečnosti bylo postaveno na jisto v dostatečné míře, kudy veřejná účelová komunikace vede. Žalobci by přitom měli vzít v potaz skutečnost, že úkolem skutečněného správního řízení o určení, zda je určitý pozemek (cesta) veřejně přístupnou účelovou komunikací, či nikoli (§ 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích), není vymezení této cesty z hlediska její přesné lokace na jednotlivých pozemcích, nýbrž „toliko“ deklarovat, zda cesta, o níž se vedlo správní řízení, existuje a má či nemá status veřejné účelové komunikace. Žalobci v dané věci neopodstatněně poukazovali na to, že vytyčovací náčrt slouží podle katastrální vyhlášky pouze k označení lomových bodů hranic pozemků, a proto nemůže být podkladem pro zápis změn práv do katastru nemovitostí, neboť by měli vzít v potaz to, že na základě napadeného rozhodnutí nemá dojít k zápisu jakýchkoli práv do katastru nemovitostí. V případě katastru z nemovitostí nelze zaměňovat jeho evidenční funkci s konstitutivními, a tedy právotvornými, účinky zápisu vkladu právních vztahů do katastru v některých případech. V případě evidence druhu pozemku a způsobu využití pozemku se přitom jedná pouze o evidenční funkci, kdy katastr nemovitostí toliko dokumentuje stav skutečný. Změna druhu pozemku nebo způsobu využití pozemku však v žádném případě není vázána na zápis této změny do katastru, což v praxi znamená, že pokud bude v katastru u parcely evidován druh pozemku orná půda, může dojít ke zřízení účelové komunikace.

Ve vztahu k námitkám žalobců ohledně podmínky souhlasu vlastníků pozemků soud uvádí, že žalovaný nepochybil, pokud v dané věci učinil závěr o tom, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by po dobu od roku 1994 do roku 2005 žalobci, resp. jiní vlastníci dotčených pozemků, kvalifikovaným způsobem projevíli svůj nesouhlas s užíváním cesty, která vede po pozemcích v jejich vlastnictví, a to jakožto dopravní cesty ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, která je užívána v režimu obecného užívání ve smyslu ust. § 19 téhož zákona. Po zevrubném prostudování správního spisu lze učinit bezpečný závěr o tom, že žalobci k prokázání svých tvrzení o projevení nesouhlasu skutečně nepředložili ani neoznačili žádný důkaz, kterým by svá tvrzení o nesouhlasu k obecnému užívání svým pozemků dalšími účastníky správního řízení podpořili. Soud má za to, že žalovaný zcela v souladu ust. § 141 odst. 4 správního řádu vyšel z důkazů, které byly účastníky navrženy, přičemž na tomto místě je třeba připomenout, že sami žalobci v žalobě uvedli, že paní R. K., nar. dne „X“, (matka žalobce) v době, kdy byla spoluvlastníkem dotčených pozemků (které získala přidělem v roce 1948, posléze jich v roce 1956 nuceně zřekla a následně je v roce 1994 v rámci restitucí získala zpět), nesouhlas s užíváním těchto pozemků nijak neprojevila, přičemž pro účely tohoto správního řízení není rozhodné, z jakých

důvodů se tomu tak stalo (včetně jejího vysokého věku či špatného nebo zdravotního stavu). Vedle toho je třeba uvést, že ani žalobce a) nepředložil žádný relevantní důkaz, že skutečně projevil nesouhlas s veřejným užíváním cesty vedoucí přes dotčené pozemky, a to od prvopočátku, kdy je v roce 1993 získal v restitučních či v roce 2003 v rámci dědictví po své matce R. K. Z provedeného dokazování dle názoru soudu jednoznačně vyplynulo, že žalobci, resp. i paní R. K., v minulosti po celá léta, a to minimálně od roku 1993 a 1994, kdy jim v rámci restitucí byly navraceny pozemky, na nichž se nachází rozporovaná cesta, strpěli užívání dotčené cesty, přičemž tento stav panoval minimálně až do roku 2005, kdy byl prvně zahájen soudní spor mezi manželi N. a žalobci u Okresního soudu v Litoměřicích spojený s užíváním předmětné cesty. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani údajná jednání žalobce a) s bývalými starosty obce Lovečkovice, jelikož se žalobci a) nijak nepodařilo prokázat, že by k těmto jednáním ohledně nesouhlasu k obecnému užívání inkriminovaných pozemků skutečně došlo. Dále je třeba uvést, že žalobcům se ve správním řízení taktéž nepodařilo prokázat jejich snahu o oplocení nebo umístění upozornění na pozemky v jejich vlastnictví. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012 – 42, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2826/2013 a také na www.nssoud.cz, přitom vyslovil, že „*pokud vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace, v případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání. Pokud vznikne účelová komunikace, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku – účelové komunikace, tito nejsou oprávněni komunikaci ze své vůle uzavřít.*“ Dále soud uvádí, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 6. 2011, č. j. 5 As 36/2010 – 204, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2390/2011 a také na www.nssoud.cz, vyslovil, že „*vlastník pozemku je vázán byť i konkludentním souhlasem svého právního předchůdce s tím, aby byl tento pozemek užíván jako veřejná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích; to však neplatí v případě, kdy k věnování pozemku obecnému užívání jako veřejné cesty došlo v době, kdy byl tento pozemek protiprávně odňat původnímu vlastníkov, pokud byl posléze tomuto vlastníkov nebo jeho právním nástupcům navrácen v restituci.*“ Pro daný případ je tedy podstatné to, že ve správním řízení nevznikly správnímu orgánu I. stupně a potažmo žalovanému důvodné pochybnosti o tom, že žalobci, resp. jejich právní předchůdci, v minulosti po restituci konkludentně souhlasili s veřejným užíváním cesty po jejich pozemcích, když tento konkludentní souhlas byl poskytnut po dobu více než deseti let. Již žalovaný v písemném vyjádření k žalobě trefně poznamenal, že za tuto dobu by bylo možné vydržet i věčné právo k nemovitosti v případě prokázání existence dobré víry, a proto se jedná o dobu dostatečnou pro vznik veřejné účelové komunikace a pro učinění závěru, že žalobci, resp. jejich právní předchůdci, v minulosti konkludentně souhlasili s užíváním jejich pozemku jako veřejné účelové komunikace. V minulosti učiněný konkludentní souhlas žalobců, resp. jejich právní předchůdců s veřejným užíváním cesty po jejich pozemcích dokládá i nesporná skutečnost, že manželé Neumanovi na základě řádného územního rozhodnutí Městského národního výboru v Ústěku ze dne 11. 5. 1983, č. j. 637/83, vystavěli v dané lokalitě na p.č. 17, k.ú. Knínice u Touchořin rekreační domek, u něhož posléze rozhodnutím ze dne 15. 3. 1991 došlo ke změně užívání na trvalé bydlení, který od jeho výstavby užívají, přičemž právě rozporovaná cesta je jedinou přístupovou a příjezdovou cestou k této nemovitosti po celá léta, a to minimálně od roku 1993 a 1994, kdy žalobcům resp. jejich právním předchůdcům byly v rámci restitucí navraceny pozemky, na nichž se nachází rozporovaná

cesta a kdy již nebyl přístup do dané lokality i z návsi obce Knínice u Touchořin v důsledku oplocení jednotlivých nemovitostí tamními obyvateli. Tato skutečnost nebyla ze strany žalobců v průběhu správního řízení ani posléze v řízení před soudem zpochybněna, přičemž jí plně korespondují i stanoviska manželů N., která poskytovali ve správním řízení, a to jednak v jednotlivých svých písemných podáních a také i při opakovaných místních šetřeních uskutečněných přímo v lokalitě rozporované cesty. To, že rozporovaná cesta je jedinou přístupovou a příjezdovou cestou do dané lokality obce pak výslovně opakovaně potvrzovali ve svých stanoviscích učiněných písemně popř. ústně při několikaletých místních šetřeních uskutečněných přímo v lokalitě rozporované cesty J. K., vlastník přilehlých pozemků a také jménem V. M. a V. B., vlastníci přilehlých pozemků a nemovitostí, i jimi zplnomocněný P. M. Všechny tyto osoby, které v předmětném řízení uplatnily práva osob zúčastněných na řízení, přitom současně uváděly, že v daném místě se vždy nacházela veřejně využívaná cesta zabezpečující přístup do této lokality včetně staré stodoly, přičemž po celá léta tato cesta byla všemi bezproblémově využívána. Žalobci by měli vzít v potaz fakt, že sice po určitou dobu jejich rodina bydlela v dané lokalitě obce jako jediná, ovšem jen po určitou dobu, když v dané lokalitě obce již několik desítek let žije řada dalších rodin.

Ve vztahu k námitkám žalobců o nezbytné veřejné komunikační potřebě soud uvádí, že z provedeného dokazování ve správním řízení jednoznačně vyplynulo, že v dané lokalitě neexistuje jiný přístup k nemovitostem ve vlastnictví ostatních účastníků řízení, než přes žalobou napadeným rozhodnutím označené pozemky. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani údajná existence „historické“ cesty, která dle žalobců měla vést po pozemku p.č. 1477/1 v k.ú. Knínice u Touchořin. Třebaže dle žalobců měla existenci této cesty prokazovat jejich vyjádření a také i listinné důkazy, tak pro vyhodnocení předmětné žaloby má klíčový význam to, že v době správního řízení žádná taková cesta resp. účelová komunikace v terénu fakticky neexistovala a nebyla ani nijak v terénu zřetelná, přičemž v této souvislosti je zcela nerozhodné, jakým způsobem je pozemek p.č. 1477/1 evidován v katastru nemovitostí. Faktická existence účelové komunikace v terénu v podobě její zřetelnosti v terénu je přitom prvním z definičních znaků účelové komunikace ve smyslu ust. § 7 zákona o pozemních komunikacích. Navíc pozemek p.č. 1477/1 je rovněž ve vlastnictví žalobců a dle ortofotografické mapy je na podstatné části tohoto pozemku pravděpodobně hospodářsky využívané pole, jak již správně podotkl žalovaný. Z tohoto důvodu by vedení účelové komunikace po pozemku p.č. 1477/1 omezovalo vlastnické právo žalobců minimálně stejně, jak ho omezuje vedení současné cesty v podobě veřejné účelové komunikace, která se navíc nachází v bezprostřední blízkosti pozemku p.č. 1477/1 využívaného jako pole, na němž by bylo nutno teprve zbudovat novou cestu. Jiná komunikační alternativa je přitom podmíněna právě tím, že vlastnické právo osoby, jíž náleží pozemky, po nichž by měla alternativní cesta v podobě veřejné účelové komunikace vést, nebude omezovat stejně nebo více než stávající cesta. Alternativní umístění veřejné účelové komunikace na pozemku p.č. 1477/1 tak není na místě právě proto, že by tímto opět došlo k minimálně stejnému omezení vlastnického práva žalobců popř. většímu omezení v důsledku nutnosti zbudovat novou cestu ve stávajícím poli, třebaže v bezprostřední blízkosti se nachází stávající rozporovaná cesta. Za daného skutkového stavu soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud nedovodil, že na pozemku p.č. 1477/1 je možné vybudovat veřejnou účelovou komunikaci jakožto jinou komunikační alternativu ke stávající cestě. Pozemek p.č. 1477/1 by mohl být komunikační alternativou, ovšem za situace, kdyby docházelo k menšímu omezení vlastnických práv žalobců. V takovém případě by tento pozemek byl skutečnou alternativní variantou, avšak tato

varianta je dle názoru toliko hypotetická a v praxi nereálná vzhledem ke kategoricky nesmlouvavým postojům žalobců ve správním řízení a žalobním námitkám žalobců v předmětné věci, což ostatně dokládá i skutečnost, že u Okresního soudu v Litoměřicích je veden pod sp. zn. 13 C 147/2011, mezi žalobci a manželi Neumanovými již několikátý spor spojený s užíváním předmětné cesty (k tomu srov. např. řízení vedené pod sp. zn. 13 C 56/2010).

Soud připouští, že žalobci mohou subjektivně pociťovat omezení vlastnického práva vztahujícího se pouze k pozemku p.č. 1477/1 jako méně závažné, než omezení vlastnického práva k pozemkům p.č. 28/1, st.p.č. 18, p.č. 19/1, 1477/1 a 1477/4. Bylo však na žalobcích, aby se pokusili s ostatními účastníky správního řízení dohodnout na tom, že cesta, resp. veřejně přístupná účelová komunikace, bude přesunuta jen na pozemek p.č. 1477/1. Za této situace by cesta byla přesunuta, veřejná účelová komunikace vedoucí na pozemcích p.č. 28/1, st.p.č. 18, p.č. 19/1, 1477/1 a 1477/4 by *ex lege* zanikla a současně by *ex lege* vznikla veřejná účelová komunikace nová vedoucí výlučně po pozemku p.č. 1477/1. Toto však žalobci ve správním řízení netvrdili, ani neprokázali. V této souvislosti je třeba připomenout ust. § 82 odst. 4 správního řádu, dle kterého žalovaný v pozici odvolacího orgánu při rozhodování o podaném odvolání může k novým skutečnostem a návrhům přihlídnout jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti a důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. V tomto směru tak nelze nic vytýkat žalovanému. Navíc toto „přesunutí“ cesty řádově jen o pár metrů se soudu jeví jako nelogické a ne hospodárné, když by bylo nutné zbudovat zcela novou cestu ve stávajícím poli, jak již poznamenal výše. S ohledem na bezprostřední blízkost cesty a její trasu ve vztahu k pozemku p.č. 1477/1 v k.ú. Knínice u Touchořin na němž dle žalobců měla vést zmiňovaná „historická“ cesta, čemuž ostatně odpovídá tvar dotyčného pozemku, nelze přitom vyloučit, že stávající cesta je po faktické stránce dotyčnou „historickou“ cestou, přičemž k jejímu drobnému posunutí stranou mohlo dojít v důsledku zemědělského obhospodařování přilehlých pozemků nebo při jejím zaměřování v pláncích mohlo dojít k posunutí o několik metrů stranou, takže plánky neodpovídají realitě, popř. v důsledku obou skutečností.

Dále soud uvádí, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu dospěl k závěru, že nejsou dány zákonné podmínky pro to, aby užívání předmětné cesty bylo řešeno pomocí zřízení věcného břemene, jak poukazovali žalobci. Je tomu tak proto, že předmětná cesta neslouží toliko omezenému okruhu osob, když ji užívá hned několik rodin, a to N., M., B. a také J. K., takže je předpoklad, že ji budou využívat rovněž jejich příbuzní, návštěvy či nejružnější poskytovatelé služeb včetně zdravotnických, poštovních, technických, energetických apod., čili neomezený a blíže předem nekonkretizovatelný okruh subjektů. Ostatně ze správního spisu prokazatelně vyplynulo, že ze strany žalobců a jejich syna J. K. v minulosti docházelo k intenzivnímu bránění přístupu cizích osob a vozidel včetně např. vozidel zimní údržby na dotyčnou cestu, když jejich počínání dokonce vyvrcholilo vydáním pravomocného rozhodnutí o předběžném opatření Obecního úřadu Lovečkovice ze dne 14. 2. 2011, zn. 13/7/2010/375/SSÚ/1, jímž bylo žalobcům a jejich synovi J. K. příkázáno, aby strpěli průchod osob a průjezd všech vozidel po dotyčné cestě a aby strpěli a umožnili provádění zimní údržby zajišťované obcí Lovečkovice, tj. odklizení sněhu za účelem sjízdnosti předmětné cesty, a které bylo potvrzeno i rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství ze dne 21. 7. 2011, č. j. 1484/DS/2011. Zřízení věcného břemene za účelem zajištění užívání určité komunikace nemá místo tam, kde je užívání vázáno na neomezený a blíže předem nekonkretizovatelný okruh subjektů. V takovém

případě dochází k naplnění znaku obecného užívání jakožto zákonné podmínky pro vydání deklaratorního rozhodnutí o tom, že určitá komunikace má status veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu ust. § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích. Tento závěr soudu plně koresponduje závěrům vysloveným v již shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012 – 42, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2826/2013 a také na www.nssoud.cz, konstatoval, že „*obecné užívání účelové pozemní komunikace spočívá v možnosti blíže neurčeného okruhu osob tuto komunikaci bezplatně užívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena. Nejde-li o cestu obecně užívanou, nemůže jít ani o pozemní komunikaci. Úprava užívání takové cesty proto musí být řešena nikoli prostřednictvím institutů veřejného práva (deklarace veřejně přístupné účelové komunikace), ale práva soukromého.*“

Na základě všech shora uvedených skutečností soud uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí vyhodnotil jako věcně správné, když ve správním řízení byl bezpečně prokázán konkludentní souhlas s užíváním veřejné účelové komunikace ze strany žalobců, resp. jejich právních předchůdců a zároveň bylo prokázáno, že neexistuje žádná zákonem předvídaná alternativa vedení jiné přístupové cesty k okolním nemovitostem. Taktéž soud neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí, jemuž plně koresponduje správní spis, bylo zatíženo vadami, které namítali žalobci, nebo že by bylo v rozporu s judikaturou, na niž žalobci v žalobě poukazovali, či v rozporu s právní úpravou včetně ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a čl. 11 odst. 1 ve vztahu k čl. 11 odst. 4 Listiny. Předmětnou žalobu tedy soud ze všech shora uvedených důvodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Výrok ad II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má pak oporu v ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť žalobci neměli ve věci úspěch a žalovaný, který sice měl ve věci úspěch, požadoval uhrazení odměny jeho právního zástupce z řad advokátů, což však nelze považovat za důvodně vynaložený náklad. Žalovaný disponuje dostatečným množstvím pracovníků, kteří jej mohli v tomto přezkumném řízení zastupovat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. června 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová